

[Aksel Larsen.]

fremstætte nogle få bemærkninger for at begrunde vor stilling ved den endelige afstemning om disse lovforslag.

Jeg tillader mig at erindre om, hvad det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen har sagt såvel ved første som ved anden behandling af forslag til lov om den amtskommunale beskatning og forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, og jeg tror, det vil være berettiget, for at der ikke skal herske nogen tvivl om vort partis stilling, at jeg her ved tredje behandling forud for afstemningen om disse to lovforslag citerer, hvad vort partis ordfører sagde den 15. februar ved anden behandling (sp. 1436):

„Hovedvirkningen af disse lovforslag var og skulle være støtte til visse landmænd, men den er efter min opfattelse ikke en vel gennemtænkt støtte til landbruget som et af vore vigtigste erhverv. Den falder ikke først og fremmest, hvor der er et erhvervsmæssigt behov; den daler, for at tale med Shakespeare, „som den milde regn fra himlen ned på dem, der er til stede“. Denne nådesakt kan efter beregninger takseres til et sted mellem 500 mill. kr. og 1 milliard. Landbruget har ikke brug for nåde, men for rationelle foranstaltninger til overvindelse af en dybtgående udviklingskrise, og kommende slægter inden for dette erhverv har ingen som helst gavn af, at det offentliges prioritet i jorden kvittes og indkasseres af de nuværende ejere. Vi er villige til at drøfte en udjævning af disse skatter, så vi kommer af med de urimelige udsving fra egn til egn. Amtsskatterne er meget ujævne, og dertil er de steget meget kraftigt i de senere år. Det må heller ikke glemmes, at deciderede amtskommunale foranstaltninger kommer andre end ejere af ejendomme til gode.

Der er derfor saglige grunde for at udjævne disse skatter og for at drøfte, hvem der fremover skal bære vej- og sygehusudgifterne, men vi vil ikke gå med til at opgive den del af jordbeskatningen, der med rette kan betegnes som samfundets prioritet, fordi de pågældende ejendomme er købt på det vilkår, at afgifter skulle svares til det offentlige.“

Ja, dette forekommer mig at være tilstrækkelig klar besked om, at selv om vi erkender, at her er et problem og problemet må løses, er vi ikke tilfredse med den måde, hvorpå regeringen og regeringspartierne vil løse det, og vi kan derfor ikke stemme for disse to lovforslag.

Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sagde, at regeringspartierne optrådte efter recepten: vi alene vide, og vi alene kunne.

Hvad det første angår, er jeg nu altså ikke helt så sikker. Det forekommer mig, at der har været nogen usikkerhed hos regeringspartiernes ordførere, men at man dog mener, at man „efter omstændighederne“, som det hedder i fornemt ministerielt sprog og også i dommernes sprog, er nået frem til noget, som kan bruges. Men det er rigtigt, at regeringspartierne har lov til at sige: vi alene kunne, eller rettere, lad os bytte om på ordene: vi kunne alene, for naturligvis kan regeringspartierne alene gennemføre disse lovforslag, i særdeleshed når venstre og de konservative afholder sig fra at stemme, men de ville jo også nok kunne gennemføre dem, selv om venstre og de konservative gik imod.

Jeg må imidlertid yderligere erindre om, hvad det ærede medlem hr. Holger Eriksen har sagt i sin ret betydningsfulde tale ved anden behandling, (sp. 1396):

„I denne forbindelse vil jeg gerne fastslå, at indenrigsministeriet har haft et minimum af tid til at udarbejde lovforslagene, at udvalget har måttet forcere sit arbejde i en sådan grad, at det nærmer sig det uforsvarliges grænse, og at vedtagelsen af forslagene på nuværende tidspunkt vil give kommunalrådene visse administrative vanskeligheder, der dog kan overvindes med lidt god vilje.“

Jeg tror ikke, det ærede medlem hr. Holger Eriksen har udtrykt sig for stærkt. Jeg tror, at man her arbejder i et tempo, som er ud over det forsvarliges grænse, og hvis man tænker på, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen jo dog skulle anbefale forslagene til vedtagelse, kan man vistnok have lov til at opfatte hans ord sådan, at han føler sig yderst utryk ved denne måde at lovgive på. Der er visse beskatningsområder, der er meget let overskuelige, og som folketinget vil have ret